

„Научникот не се задржува на Езерото само да се восхитува. Зад природните убавини, Езерото се обидува да скрие нешто друго, неговата историја, неговиот живот, сите многу стручни и сложени збиднувања во него од минатото и од сегашноста, кои го прават складно и му даваат убава целина. Тие збиднувања, до чие запознавање се доаѓа со трпеливост и со долготраен напор, се слеваат во чудна и не малку возбудлива приказна, каква ретко кое друго езеро во светот може да раскаже.

А таа приказна е интересна – и тоа многу интересна! – Не само за науката, туку и за пошироките кругови. Таа ни дава можност подобро да ја сфатиме природата околу себе, денешниот изглед на површината на еден крај од нашата земја и денешната слика на живиот свет кој нè опкружува. Охридското Езеро е едно од најголемите наши природни споменици, сведок на едно древно минато, во исто време и географски феномен од големо значење во нашиот простор, како и природен извор на богатство.“

За истражување на Охридското Езеро, на неговата околина, како и на Преспанското и на другите езера во Македонија, професорот Станковиќ приклучил голем број истражувачи од земјата и од странство, со што широко ги отворил вратите за меѓународна соработка на полето на науката. Тој, всушност, сè што правел и преземал, особено за Охридското Езеро, настојувал да биде длабоко научно фундирано, респектирајќи го притоа мислењето и искуството на рибарите кои му помагале во решавањето на секакви проблеми што се однесувале на Охридското Езеро.

Од особен интерес е тоа што професорот Станковиќ бил мошне заинтересиран за рибарско - биолошката проблематика. Бидејќи Охридското Езеро е од салмониден карактер, а неговата пастрмка и белвица имаат различен период на размножување, како и поради социјалните прилики во Охрид и во селата на брегот на Езерото во предвоениот период, тој мошне сериозно размислувал за соодветна рационализација на рибарството.

Професорот Станковиќ често другарувал со рибарите, се восхитувал на нивните непогрешливи прогнози за времето и на искажувањата за живиот свет на Езерото. Во разговорите со рибарите често ги советувал за доброто и за напредокот на Езерото, за тоа како да се грижат и да го чуваат тоа непроценливо богатство. Постојано одел во Пештани, Трпејца, Радожда и долго разговарал со рибарите – неговите неразделни пријатели. Меѓу големиот број од нив, секако, посебно заслужуваат да се споменат Јон Чаулев, Стеван и Димче Каневче и Стојан Бакал.

Ги сакал Езерото, градот Охрид и Македонија, а таа љубов му била возвратена со иста мера, особено од Охрид, градот во кој го поминал поголемиот дел од животот. Охриѓани, меѓу другото, го прогласиле за прв почесен граѓанин. За нив тој бил и повеќе од тоа – бил нивен сограѓанин.

Долгогодишните напори и истрајната работа за проучување на живиот свет на Охридското Езеро и на условите што владеат во него, создадоа мошне добра основа за натамошно истражување на поважните езерски карактеристики.

□ Пишува: **СЛАВЕ КАТИН**